

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen

De nacht wacht, nog is het dag

Stijn de Zoete en Pascal Braat

Colofon

Titel: Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen IV: De nacht wacht, nog is het dag

Stijn de Zoete en Pascal Braat © 2025

Auteursportret en foto omslag: A. Damkat

Ontwerp cover: Guido van der Meer

<https://www.kunstidee.nl>

Verschenen: November 2025

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2025.10.09

ISBN/EAN: 978-94-6266-781-5

NUR: 301

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Een zee van tijd, een oceaan van liefde

1

Louis vertelde dat hij zich nooit gelukkiger voelde dan tijdens de wintermaanden die volgden op zijn verblijf in Antwerpen. Hij was uit 't Stad teruggekeerd naar de villa in Princendaal met een berg geld - schier onuitputtelijk fortuin - en een zee van tijd: de grote tentoonstelling in Hamburg was op het laatste moment afgeblazen wegens onenigheid tussen organisatoren, geldschietters en de curator M. Süssmuth. Martin was na het debacle quasi van de aardbodem verdwenen. In afgeslankte vorm zou de expo alsnog in januari of februari plaatsvinden, maar vanzelfsprekend zonder Martin en Louis.

Nu Süssmuth vertrokken was twijfelde Louis eraan of hij zelf na de kerstvakantie nog wilde terugkeren naar de akademie; maar feitelijk zat hij daar allemaal niet echt mee, helemaal niet zelfs, want behalve in geld en tijd wist hij zich tevens ondergedompeld in een oceaan van liefde nu hij zich mocht koesteren in de brandende minnegloed van zijn vriend Adriaan Sorgdrager*. (*Zie LGVV *Germania Felix*.)

Louis was bijna twintig. Het leven strekte zich voor hem - geboren onder Steenbok - uit als een onbetreden sneeuwveld onder een staalblauwe ochtendhemel: krakend – knisperend – kakelend van versheid... het blinkend wit van een juist met gesso bestreken doek... het terra incognita op een antieke kaart... de ongerepte blankheid van een huiverend jongenslichaam.

Adema, de fotograaf die naar eigen zeggen zijn carrière én zijn grote liefde dankte aan Louis, nadat deze zonder enige reserve voor hem had geposeerd, was voorgoed zijn *dolce Giulietta* achterna gereisd naar Parijs; geruisloos, zonder ophef had Louis zijn intrek genomen op Barts zolder; niemand in de villa maakte er een probleem van. Dat had vooral een praktische oorzaak: er werd inderhaast een huisvergadering bijengeroepen toen bleek dat de energierekening al maanden niet betaald was; nu dreigde onmiddellijke afsluiting van gas en elektra. Maar Bart zou dat toch regelen allemaal? En ze kregen toch

nog geld van Tom Rosenthal wegens het bijzonder geslaagde optreden van Laurie Anderson, eind november, in de orangerie van de villa? Niemand had een rooie cent! Afstuderen aan 't Olof kostte handen vol geld. Louis sprong genereus in de bres door aan te kondigen zijn maandelijks bijdrage voor het komende half jaar in één keer te voldoen en wel reeds de volgende ochtend. Daarmee was zijn plekje in de villa verzekerd, al kwam het nooit tot warme vriendschappelijke betrekkingen met de elitaire, hoogmoedige, arrogante bewoners.

Louis kon zich niet herinneren dat hij een concreet besluit had genomen: ineens zat hij urenlang te schrijven, aan de ontbijttafel, een sessie zonder uitstel of pauze; de volgende dag hetzelfde patroon. Er ontwikkelde zich een routine die wekenlang aanhield. Langzaam begonnen zich de contouren af te tekenen van het zo lang gekoesterde thema: de Romeinen in de Lage Landen.

Louis hoefde betrekkelijk weinig te verzinnen: het leek alsof de teksten hem werden ingefluisterd, gedictreed. Hij had de grootste moeite de woordenvloed bij te houden en ontwikkelde een geheel eigen *ijlschrift*, want de schrijfwoele voelde geregeld als koorts. Soms waren het complete verhalen, afgeronde dialogen die Louis optekende; vaker echter betrof het raadselachtige, welluidende fragmenten die cryptische boodschappen leken te bevatten.

Ook 's nachts ging het schrijven door, waarbij het Louis opviel dat de teksten dan vaak in het Engels en een enkele keer in het Duits werden geformuleerd. Ook kwam het voor dat er in dromen of halfdromen een taal werd gesproken die Louis niet begreep en slechts bij benadering kon thuisbrengen. Tussen dromen, tussen het bedrijven van de liefde door ontsnapte Louis regelmatig uit de armen van zijn minnaar – natuurlijk altijd op een kritiek moment – greep ijlings de kladblok die op het nachtkastje lag en begon verwoed te noteren. Adriaan slaakte wel eens een zucht uit frustratie... moest hij nu alweer zèlf de boel/zijn minneloot ter hand nemen en er een bevredigend end aan breien, of toch even wachten op zijn vriend, die echter ineens zomaar van heel iets anders overtuigd kon zijn. Evenwel waakte Adriaan er voor zijn beklag te doen.

Andere jongens daarentegen, raakten zo van de kook dat ze 't notitieboekje uit Louis' hand gristen en door de slaapkamer slingerden. Louis besloot dan stilletjes dat zo'n gast na 't douchen, maar zeker voor 't ontbijt definitief zijn biezen mocht pakken.

(*Andere jongens?* Het gebeurde een enkele keer, helemaal aan het begin en Louis had er meteen voorgoed spijt van.)

Louis was soms uren, hele dagdelen bezig met het verzamelen van zijn 'schrijfsels': jassen, tassen, portefeuilles en broekzakken werden leegggeschud en zorgvuldig nagezocht; de blocnotes, schriftjes, losse stukken papier minutieus uitgeplozen... De tekst werd ontcijferd, gereconstrueerd, vervolledigd. Indachtig de methode-Burroughs kon Louis eindeloos staren naar het tafelblad, waarop alle uitgewerkte en half bewerkte tekstfragmenten als een waaier lagen uitgespreid. Als je maar lang genoeg bleef kijken, volgens William S., dan zou de *betekenis* van het geheel tot jou doordringen, het Verhaal worden geopenbaard.

Wekelijks was er een rendez-vous gepland met Adriaan, of vaker, wanneer Louis het niet uithield of Adriaan. Het geluksgevoel werd niet ondergraven door het besef dat het ooit 'ns voorbij zou gaan: juist die realisatie vormde een essentieel onderdeel ervan, meende Louis; het was omvattender, fundamenteeler: het werd gevoed, aangewakkerd door tijdsgebonden omstandigheden, maar was geworteld in een diep ervaren besef van onkwetsbaarheid, omdat hij zich *omringd wist door al zijn informatie*, ook weer zo'n typisch door Martin Süssmuth geïnspireerde formulering. Dat besef manifesteerde zich in een sensatie van angstloosheid, die Louis nooit eerder ervaren had, en die euforisch gelukkig stemde. Volgens Süssmuth was dit het geluksgevoel dat Proust doorstroemd had (of liever: de verteller van de *Recherche*) toen die de madeleine in de thee doopte en ogenblikkelijk werd teruggekatapulteerd naar een bepaald moment in het verleden; eventjes bestond hij in twee tijdperkjes tegelijk, werd hij als het ware buiten de tijd geplaatst, en wist zich onaantastbaar voor de werkingen ervan.

Hoewel onbezorgdheid, gezonde werklust, overgave en extase in die periode overheersten, werd Louis af en toe overvallen door gevoelens van paniek en paranoia. Meestal waren die het gevolg van experimenten met geestverrijkende middelen, met name paddo's en

hasjiesj, die hij tijdens nachtelijke feesten in kraakpanden tot zich nam, die hem soms werden toegediend zonder dat hij er zich bewust van was. (Het was onder die omstandigheden dat zich de achteraf ongewenste minnaars aan hem opdrongen.) Er ontsponnen zich bizarre fantasieën in Louis' hoofd, vol achterdocht en afgunst, terwijl de aanleiding juist zo opwekkend, zinsverrukkend was. Het was Louis namelijk opgevallen dat tijdens de gestolen momenten van hun samenzijn Adriaan steeds bedrevener werd in het liefdesspel; hij was het nu, die Louis inwijdde in geheime, ongekende vervoeringen. Maar hoe, waar, van wie leerde Adriaan die fijne kneepjes, die geraffineerde handvaardigheden? Wie bracht hem die zeldzame ongebreideld fantasierijke technieken bij... zo subtiel, aanrakingen lichter dan een ademtocht... waarbij Louis zich voelde als het kristallen glas dat nauwelijks aangeroerd met één vinger gaat zingen... hoger, dieper, welluidender totdat het dreigt te barsten... en barst. Er was nòg iemand in het spel! Een geheime minnaar! In Gent waarschijnlijk; Itterburen, het dorp waar Adriaans familie woonde, lag minder voor de hand. Een schaamteloos geperverteerd kereltje! Een lilliputter, dan kon je overal makkelijk bij: wendbaar, licht en behendig die ook optrad in het circus. Je kon 't ventje eenvoudig verbergen als het nodig was. Natuurlijk beseftte Louis later ook wel dat het hier groteske, aan een beneveld brein ontsproten waanvoorstellingen betrof. Ze bleven echter hardnekkig rondwaren in zijn hoofd.

Vanwege de frequente rendez-vous met Adriaan liet Louis een telefoon installeren op zijn zolder. Adriaan was bereikbaar op het ontwerpbureau van Raymond Morjèn in hartje Gent, waar hij inmiddels voltijds werkte. Hij woonde tijdelijk in bij Raymonds moeder, die in haar grote, lege herenhuis twee ruime kamers verhuurde op de bovenste verdieping; *'weer een zolder weer een hospita'* klaagde Adriaan maar het was er stil, gemoedelijk en privé, de huur uiterst schappelijk.

Het organiseren van een afspraak vormde een logistieke uitdaging, zeker als het een impulsieve actie betrof. Omdat het trein- en busverkeer zoveel uitval en vertraging kende, ging Louis vaak liften vanuit Princendaal. Maar zelfs na zorgvuldige planning en voorbereiding kon het ook wel eens gebeuren dat...:

Ja! Het kwam goed uit! Adriaan had het rijk alleen op kantoor: de anderen waren naar nieuwe repro-apparatuur gaan kijken ergens buiten de stad; dus kon Adriaan de boel afsluiten en wat eerder naar huis. Dan hadden Louis en hij de rest van de middag samen, de hele avond, de nacht... en de ochtend, want de volgende dag was hij vrij.

Louis legde het laatste stuk rennend af. En hield toen abrupt zijn pas in, want daar voor de deur van het kantoorpand stond Auckeliens opvallende Engelse sportwagen geparkeerd, half op de stoep. Nu was 't natuurlijk mogelijk dat Adriaan 't autootje van haar geleend had, na zijn vorige bezoek aan Itterburen. Maar het kon ook zijn, dat Adriaans vriendin – of verloofde inmiddels? – onaangekondigd was gearriveerd. En Louis voelde dat dit laatste het geval was. Had zij Adriaan had willen verrassen? Kon Louis niet beter eerst 't kantoor bellen vanuit een telefooncel... of toch... Enigszins aarzelend drukte hij op de bel. Nog een verrassing: een onbekende stem met zwaar Franse tongval galmde uit het speakertje: *'Morjèn, Seelig en Van Deursen... u spreekt met Armand Ghistelles de Saint-Marcq...'*

'Met Wie?? Dit is toch...*'* De deur zwaaide alvast open. Een joviale gast kwam Louis tegemoet. Een en al glimlach. Een opvallende verschijning. Opmerkelijk... *Curieus*; historiserend gekostumeerd. *Koddig*... of hoe noemde je het.

'Ik ben Armand Ghistelles de Saint-Marcq, de receptionist. Het kantoor is vandaag gesloten... ze zijn...'

'Maar ik kom voor Adriaan. Sorgdrager... die zou er moeten zijn toch?'

'Awel, meneer Sorgdrager is aanwezig in feite! Wie kan ik zeggen dat er is?'

Louis prakkiseerde even. *'Remco! Zeg maar dat Remco er is en vraag of hij even...'*

Louis voelde dat hij dit beter niet had kunnen zeggen, maar wist niet precies waarom. Armand was vlak voor hem komen staan. Ze namen elkaar bemonsterend op; keken elkaar recht in de ogen – Louis moest zich lichtjes voorover buigen - en onmiddellijk voelde hij afkeer en walging oplaaien. Dit bleek wederzijds: het was haat op het eerste gezicht. Adriaan werd opgepiept en kwam naar beneden.

Hij leek over zijn toeren – in paniek? Een nijdige blik wees Armand

Ghistelles de Saint-Marcq terecht die er gezellig bij was komen staan.

‘Alle Jezus *ééj!* Ik wist niet dat ze zou komen! Morgenavond pas, zou ze me komen ophalen vanwege ’t trouwfeest van haar broer waar we naartoe moeten... Maar nu had ze ineens de hele middag vrij gekregen, en wilde ze me verrassen...’

‘Dat is geloof ik wel gelukt! En nu? Ik ben zo snel ik kon hierheen gereisd... Ik ben úren onderweg geweest... Ik kan toch niet zomaar weer weggaan...’

Nee, dat was ook zo wat. Adriaan dacht na. ‘Weet je... Ik heb Raymond daarover horen vertellen... d’r zit een klein hotelletje nabij Sint-Pieters. Hotel Ideal. Daar brengt hij wel eens vriendjes onder. Eenvoudig wel, maar schoon en *discreet*. Als jij daar nou eens een kamer nam... voor één nacht... dan zorg ik dat ik morgenvroeg langskom...’

‘*Morgenvroeg?* Niet toch morgenvroeg pas!?’

‘Oké - ik kan ’t later vanavond proberen... alleen dan zal ’t niet voor heel lang zijn, vrees ik... als jij nou...’

‘*Niet morgenvroeg! Niet vanavond laat!* Nu wil ik het... Ik wil het *Nu!*’

Louis voelde zijn gezicht rood aanlopen; hij wist wel dat hij zich belachelijk maakte, zich stond aan te stellen, een ongezeglijk, driftig stampvoetend kind, een opgedraaide zoppi. Maar... de vonk, het signaal sloegen over. Louis stond in vlam en Adriaan raakte van hetzelfde overtuigd. Het kostte Louis de grootste moeite om zijn vriend niet ter plekke om de hals te vliegen en zich aan hem te vergrijpen. Louis vergat Armand de Ghistelles enzovoorts, die met verbazing het tafereel gadesloeg vanachter zijn loketje.

‘Oké! Jij gaat nu naar ’t Ideal; je neemt ’n tweepersoonskamer; ze hebben trouwens alleen tweepersoons... Die met het ligbad. En dan bel je even naar hier en vraag je of Armand je doorverbindt. Dan verzin ik iets en kom meteen naar ’t hotel...’

En zo geschiedde. Een paar uurtjes later. Onstuimige liefdesbetuigingen.

‘Maar wat heb jij dan verzonnen toen straks?’

‘Ik heb gezegd dat ik nog even bij een klant langs moest...’

‘*Tiens!* Mijn eigen *rent boy!* Ik had nooit kunnen dromen dat ik me jou zou kunnen veroorloven...’

De volgende ochtend kwam Adriaan weer naar het hotel.

‘Het is anders wel...’ begon Louis aarzelend, toen ze uitgeput maar voldaan naast elkaar lagen,

‘... Echt een gedoe! Eigenlijk moesten we iets vinden, voor ons tweeën... halverwege Valkenhage en Gent... Een *pied-à-terre*!’ Een kleine pauze. ‘Antwerpen! Wat dacht jij van Antwerpen! Jij hebt er gewoond en toen ik bij jou was vond ik het heel aangenaam. Het heeft wel wat!’

Louis keek bedenkelijk. ‘Ik ga niet terug naar Antwerpen; althans voorlopig niet; is gewoon te gevaarlijk voor mij.’

‘Wat is daar dan toch voorgevallen? Daar heb je me nooit echt iets over verteld. Wat moeten die lui van jou? Had ’t te maken met die tiet geld die je daar *vergaard* hebt, zeg maar?’

Louis had het er nog met niemand over gehad. Hij had zijn nieuwe weelde en welvaart natuurlijk niet geheel en al voor familie en vrienden verborgen kunnen houden. Maar als ernaar gevraagd werd kwam hij met ’t verhaal dat een anonieme verzamelaar een groot deel van zijn werk gekocht had - alles bijna - wat als bijkomend gunstig effect had dat allerlei mensen ineens extra geïnteresseerd raakten in zijn kunst en ook iets wilden kopen. Werd het bijna een *self-fulfilling prophecy*. Alleen Bram van Peperstraten, Louis’ vriend en klasgenoot nog van ’t Xaverius, vermoedde dat er méér achter zat, maar merkte ook op: ‘*Gasten als mij en jou, daarvan voelen de mensen... daarvan zijn ze overtuigd dat die ’t niet lang zullen maken – dat ze hooguit zeventwintig worden of zo en daarom gaan ze nu alvast hun werk verzamelen.*’

Louis ontweek Adriaans blik. ‘Welnee, indirect wel, maar... daar ging ’t eigenlijk niet om.’ Intussen begon hij te fantaseren. ‘Ik zou natuurlijk wel... een soort totale transformatie kunnen ondergaan, qua uiterlijk... Bijvoorbeeld... ik knip mijn haar heel kort, ik ben die krullen toch wel beu, dat artistieke Da Vinci-kapsel. Armand - of hoe heet die - heeft ’t ook zo, viel me op. Of ik laat ’t zelfs millimeteren, en verf ’t zwart, net zo zwart als ’t jouwe. De mensen denken dat wij broers zijn! Ik laat zo’n dun Italiaans snorretje staan, ook zwart, en draag alleen nog maar driedelige pakken, stemmig, klassiek, overhemd-stropdas, soepele lederen schoenen, zo’n elegante Engelse regenjas, aktetasje. O ja! Ziekenfondsbrilletje. Ik was zo iets toch al van

plan, stiekem. Zelfs jij zou me niet herkennen! Maar dan moeten we wel ergens op afstand gaan wonen – ik bedoel: niet bij 't Sint-Jansplein of bij 't Atheneum, de stationsbuurt; maar...'

Louis snapte maar niet wat Morjèn, Seelig en Van Deursen had kunnen bewegen 'n gast als Armand de Ghistelles de Saint-Marcq in dienst te nemen. Potsierlijk, zoals die Nederlands praatte. Hij moest zich duidelijk geweld aandoen en liet uitschijnen dat hij eenvoudig anatomisch niet was toegerust om *plein temps* de noordelijke, barbaarse klanken uit te stoten.

Adriaan wilde 't wel uitleggen, in zoverre hij 't zelf begreep: 'In België is de naam een begrip; bijna gelijk aan *royalty*. Een familie met aanzienlijke politieke en bestuurlijke invloed; puissant rijk, grootindustriële ook. Benoist, Armands vader, is een klant van Raymond; Andries Seelig bracht hem mee, jaren geleden al. En nu zoekt Benoist een stageplaats voor zijn jongste zoon - een nakomertje uit zijn derde huwelijk - en nadat Armand bij een aantal bedrijven was afgewezen en bij andere al na korte tijd weer op straat stond, werd hij voorgesteld aan Raymond en de ploeg. Een opmerkelijke verschijning, wel; afijn, je hebt 'm zelf ontmoet. Ik bedoel: hij is niet groot van stuk, nogal mollig, behoorlijk mollig...'

Armand droeg zijn zwarte haar lang, los tot op de schouders, soms samengebonden met een kleurige band; hij was opvallend opgemaakt, best artistiek, kohl rond de ogen, beetje rouge, soms ook zilver op de konen, die vaak extra wit gemaakt waren met een soort blanketsel(?); glanzende lippen, lichtjes aangezette *tache de beauté*. Hij hulde zich bij voorkeur in wijde, witte hemden van fijn katoen, met bloezende mouwen en een opstaand kraagje; vrijwel opvallend tot de onbehaarde navel, slechts losjes bijeengehouden met een rijgkoordje. Sommige hemden waren kunstig geborduurd met florale of heraldische motieven. Een zware koppelriem met grove metalen sluiting over de blouson. Soepele lederen laarzen...

'En dan die broek... die droeg-ie toen ook al...'

Een retestrakke, huidnauwe maillot, of panty, van uiterst dun uiterst soepel glanzend zilverkleurig satijn, waarin onmiddellijk in het

oog springend de staat van viriele paraatheid van de knaap geopenbaard werd, alsmede zijn religieuze oriëntering.

‘*Wat moet-ie eigenlijk voorstellen?*’ vroeg Michiel; *Fabian van Fallada?* ‘*Thierry la Fronde!*’ wist Udo; *Die had ook zo’n broek!*’

Louis glimlachte bij de herinnering. De beeltenis schoot hem te binnen van de schone, jongensachtige Thierry de Slingeraar, hoofdpersonage uit de avonturenreeks die de BRT op zaterdagmiddag uitzond in Louis’ prille jeugd. Maar dat was toch meer vroege middeleeuwen, de tijd van Ivanhoe, Floris en Robin Hood? Terwijl Armands kostuum neigde naar... pruikentijd, de Musketiers, of...ineens begreep hij het: ‘Welnee! Dit is moderner, avant-garde, new wave, post punk. Adam and the Ants! Van ‘*Antmusic*’, weet je wel?’

Voor zover Louis had kunnen opmaken uit enkele televisie-optredens, deed Adam zich op ’t podium weliswaar heel begeerlijk, begerenswaardig voor, maar was de zanger in wezen niet bijster aantrekkelijk – dat was nog een hele kunst! In dat opzicht was Armands imitatie (parodie?) overigens wel geslaagd te noemen.

Ten burele had men schik in het ventje - *Ons riddertje!* - al was al snel gebleken dat Armand niet bijster pienter was en zeker niet zelfredzaam. Hij werd zozegzegd allround medewerker, manusje van alles, ontfermde zich bijvoorbeeld over de postkamer - waarop Michiel dan weer streng toezicht hield -, deed boodschappen, zette koffie, iets erbij, verzorgde de lunch, beantwoordde de telefoon en ving bezoekers op beneden waar hij een eigen bureautje kreeg, dan was hij een beetje uit ’t zicht boven, want ze werden soms toch wel wat zenuwachtig van zoveel avant-garde en ongericht geprojecteerde charme.

Onggericht geprojecteerd? Louis liet zich niet van de wijs brengen. Steeds wanneer hij op ’t bureau kwam om Adriaan op te halen voor een zorgvuldig geplande avond samen, zag hij ’t riddertje in Adriaans omgeving ronddartelen. Te pas en te onpas liet Armand zijn strelende blikken te lang met teveel onverholen welgevallen rusten op Adriaans magnifieke fysiek, wanneer deze onbewust, in gedachten verzonken, als een magistraal antiek standbeeld een van zijn karakteristieke verstild-atletische poses aannam, om van enige afstand het ontwerp

voor een logo, een 3d-schaalmodel of de lay-out van een affiche in ogenschouw te nemen.

‘Koffie Louis? We gaan net aan de koffie... Armand... zou jij...?’

Armand keek lichtjes geïrriteerd op; had moeite zijn blik los te weken van Adriaan. Deze knikte hem echter bemoedigend en glimlachend toe en ’t riddertje vloog al. Koffie voor iedereen! Met een gevulde koek. Dries was eraan verslaafd. Even pauze. Vrijdagmiddaggevoel. Zo meteen een Duvel.

‘En Louis? Krijgt Louis geen koffie, Armand?’ Weer die moeilijke, nu ook chagrijnige blik. Met een zucht. Het was even wachten. Behoorlijk lang wachten. ‘Hij is de bonen aan ’t plukken!’ Daar was hij weer! De kop koffie werd ruw met een klap bij Louis in de buurt neergezet. De koeken waren helaas nèt op.

‘Merci, *garçon!*’ sprak Louis, met licht spottende nadruk.

‘À votre service, *jeune homme!*’ antwoordde Armand, al even vilein. Er werd hier en daar gelachen; want behalve het onschuldige ‘jongeman’ had ’t woord in sommige entourages de connotatie van ‘schandknaap’. Ze hadden duidelijk schik in het kereltje! In de ventjes – en Louis kon zich wel voor z’n kop slaan dat hij zich zo had laten meeslepen, verlagen door de provocaties, de gemene streken van zo’n... van die lilliputter. Zijn ogen schoten vuur. Met een zijdelingse blik op Adriaan:

‘En hoe moet ik die koffie nou opdrinken dan? ’t Is een zwembad...’

Ook Adriaan lachte mee, dat was misschien nog wel ’t ergste. ‘Laat ’m nou maar begaan!’ En op fluisterton: ‘Hij krijgt helemaal niks betaald voor zijn werkzaamheden, wist je dat? Geen salaris, geen onkostenvergoeding, geen fooi... Nee! Hij brengt geld mee! Benoist betaalt ervoor. Een gesubsidieerde stageplek, zeg maar.’

Louis kon ’t toch niet laten: steeds wanneer hij in de buurt van Armand kwam begon hij, eerst zachtjes, dan met verheffing, ’t nieuwe nummer van Adam and the Ants te zingen, waarvan hij de woorden speciaal van buiten had geleerd en hier en daar een beetje aangepast... *‘Looking at you... What do I see? A great big nothing!... threatening me... It’s so sad... to be you... so do us all a favour...’*

Adriaan lachte graag en veel de laatste tijd. Dat was anderen ook opgevallen. Sommigen complimenteerden Louis ermee: 'Sinds hij met jou omgaat, sinds jullie vrienden zijn, is hij zo... *ontdooit*, zeg maar? Hartelijk en vrolijk, vriendelijk, terwijl eerst...' Eerst had Adriaan vooral zeer kritisch, vooral *afwijzend* tegenover de wereld gestaan. Nu keek hij vol belangstelling, verwondering, *gretig* om zich heen, en de wereld keek aangenaam verrast, gevlaid, terug - met groot welbehagen. Soms verlangde Louis terug naar die stugge, gesloten knaap, zo eenzaam, tobberig ook. Louis was lange tijd de enige geweest - afgezien van Adriaans vriendin Auckelien - die hem opzocht, op zijn zolderkamertje in Valkenhage, toen ze nog op de akademie zaten. Louis had hem ontdekt, *ik zag 'm 't eerst!* - Auckelien niet meegerekend. Maar nu leek het erop dat hij zijn vriend met een groeiende schare belangstellenden moest delen.

Tijdens een volgend rendez-vous, op Adriaans kamer, was er nog een incidentje dat de situatie tekende: Louis viste van een keukenstoel met één vinger een felgekleurd slipje op.

'Waar komt dít vandaan??'

Zonder blikken of blozen, met een stalen gezicht, zonder adem te halen antwoordde Adriaan: 'O die heeft Armand gisteren laten liggen denk. Geef maar dan doe ik 'm even in de was.'

Adriaan verklaarde, dat zelfs nog jaren later, wanneer het al eens voorkwam dat hij zich wat depri voelde, in een dipje zat, hij maar eventjes terug behoefde te denken aan het gezicht dat Louis op dat moment trok om zich ogenblikkelijk beter, lichter, vrolijk en uitgelaten te voelen en in lachen uit te barsten.

'Je bent jaloers! Nee toch Louis Gouverneur, dat had ik niet van jou gedacht... Ben jij jaloers? Je bent toch niet *jaloers*...?'

Dit werd op plagerige toon gezegd. Louis keek er ongelukkig bij. Jaloezie was zo'n lelijke emotie. Daar schaamde hij zich voor, daar zou hij zich tenminste voor moeten schamen. Maar volgens Proust (of beter: de verteller van de *Recherche*) mocht het dan misschien wel nobel zijn, getuigen van een verheven karakter om geen gevoelens van afgunst te koesteren in verband met een geliefde, maar het kon even goed wijzen op een zekere ongeïnteresseerdheid, zelfs onverschilligheid, een signaal dat de liefde aan 't wegebben was;

onherroepelijk zou verkommeren. Dat was pas ècht onvoorstelbaar en onverdraaglijk.

Adriaan kwam dichterbij en omhelsde Louis teder. ‘Maar jij weet toch, dat heb ik je toch al eens gezegd: Er is niemand anders behalve jij...’ (Louis wist dat hij daarmee jongens of mannen bedoelde, en alle vrouwen behalve Auckelien.) ‘Er is nooit iemand vóór jou geweest, en na jou zal er ook niemand komen.’

Dit was een bevestiging, een geruststelling, een verzekering. Bevestiging van de uitzonderlijke positie die Louis altijd, overal ’t liefst innam. Maar later, toen Adriaan naast hem lag te slapen, de arm half over hem heen, haalde Louis zich zijn woorden voor de geest. Er klopte iets niet. Hoezo: *er zal niemand komen* na jou? Betekende dit dat Adriaan al speculeerde over een periode, een tijdperk waarin zij niet langer minnaars zouden zijn... hooguit bevriend of zelfs dat niet? Zag hij dan hun relatie als iets tijdelijks, een bevlieging, een *fase*, zoals vaker de liefde tussen twee jongens gekwalificeerd werd; of wilde Adriaan alleen ermee aangeven dat hun vriendschap in zijn ogen *voorgoed* en *voldongen* was.

In de week die volgde kreeg het plan om naar Antwerpen te verhuizen ineens volop urgentie. Al enige tijd ging het gerucht dat de akademie voornemens was de villa in Princendaal aan te kopen, met het oog op de lancering van een ambitieus internationaal *Artists in Residence*-programma; de volgende dag wisten Caro en Jan Willem al te vertellen dat het Olof het pand en het grondstuk inmiddels verworven had met steun van verschillende overheden en een vriendenstichting.

‘Tom is al druk bezig met de organisatie; Laurie Anderson heeft toegezegd te willen komen, en die ene New Yorkse fotograaf. Rosenthal kennende zal het vooral een Amerikaans gebeuren worden. Gaat wel snel allemaal, vooral als je bedenkt dat ze nog maar een halfjaar geleden financieel zagezegd aan de rand van de afgrond stonden...’

‘...*En nu zijn ze al een hele stap verder!* Dat wilde je zeggen toch?’ lachte Adriaan. ‘Maar...wat gebeurt er met de bewoners?’

‘Komende zomer is iedereen afgestudeerd als ’t goed is; tenzij Bolle zakt voor ’t eindexamen, natuurlijk – maar dat is niet echt waarschijnlijk; ’t Olof heeft beloofd dat ze voor iedereen een passend onderkomen zullen regelen... Maar ik geloof niet dat er iemand in Valkenhage of Princendaal wil blijven hangen. Ik alvast niet! Caro en Jan Willem gaan naar Brussel, Ariaan wil naar Suriname; dus...’

Een paar dagen later belde Adriaan met spectaculair nieuws.

‘Raymond heeft ’n grote opdracht binnengehaald! Echt ’n vette vis! De stad Antwerpen zelf wil met ons in zee voor een groot infrastructuur-project in de haven. Vrijdag houden we een feestje, champagne, kaviaar, gasten... d’r staat nogal wat druk op, niet dat ’t ’n haastklus is, maar veel tijd is er niet, de planning is heel strak. Dus wil hij zo snel mogelijk een kantoor openen nabij de dokken. En nou komt ’t mooie: Raymond neemt de opdracht in eigen hand maar wil mij aanstellen als *senior assistant* voor het hele project, dat wil zeggen: tweede man! Met Michiel als mijn back-up, natuurlijk. Dus ik ga mee naar ’t nieuwe bureau en dan zou ’t natuurlijk wel handig zijn als ik tegen die tijd een woning zou hebben in ’t *Stad* en niet alle dagen van de *parking* moet komen. Binnenkort ga ik mee naar ’t stadhuis voor een kennismaking...’

‘Maar dat is fántástisch! Van harte gefeliciteerd! Is toch een beduidende promotie neem ik aan?’

‘Dat kan je wel zeggen inderdaad! Hij heeft me een voorstel gedaan wat salariëring betreft, nou, ik viel zowat van m’n stoel. Brengt wel ’n boel verantwoordelijkheid met zich mee sjonge jonge...’

‘Spreekt ook een groot vertrouwen uit...’

‘Maar nou zat ik te denken - zullen we volgende week anders alvast ’ns gaan kijken? Woensdag komt de Gazet met de nieuwe advertenties; Raymond vindt ’t goed dat ik even vrij neem.’

Adriaan was net op kantoor aangekomen toen het eerste incident met Armand voorviel. Die middag werden ze boven opgeschrikt door een hels kabaal! Geschreeuw, gebrul, er werd beneden met meubilair gesmeten. Eerst waren Dries en Udo gaan kijken. In de hal troffen ze Armand en een gast van het koeriersbedrijf, rollebollend over de vloer... verwickeld in een heftig handgemeen.

Ook verschenen bij Schrijverspunt uit dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen I ***Germania Felix***

Angelo Damkat

ISBN/EAN: 978-94-6266-535-4

Paperback: € 19,95

De achttienjarige Louis Gouverneur worstelt niet met zijn geaardheid. Hij begrijpt alleen niet waarom hij - die zichzelf beschouwt als een aantrekkelijk stuk fruit, sappig, rijp, óverrijp, op het punt uit te barsten van samengebalde zoetheid en bovendien laaghangend - nog steeds niet die ene speciale vriend gevonden heeft. 'Dat gaat spoedig veranderen!' neemt hij zich voor, wanneer hij wordt aangenomen op de academie voor beeldende kunsten.

Al snel wordt hij verliefd op een medestudent: de stugge, gesloten en eenzartige Adriaan Sorgdrager. Hun opbloeiende vriendschap stelt de jongens voor tal van uitdagingen.

Angelo Damkat maakt met Dieter Gotschalk, Romano Damkat en Aäron den Bieman deel uit van het Belgisch-Nederlandse schrijverscollectief Damkat & Co. In wisselende samenstelling werken de jongens sinds 2018 aan de romanreeks 'Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen' waarvan 'Germania Felix' de eerste gepubliceerde aflevering is.

Ook verschenen bij Schrijverspunt uit dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen II ***Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!***

Dieter Gotschalk

ISBN/EAN: 978-94-6266-689-4

Paperback: € 21,50

Louis Gouverneur is 'een apart ventje'. Hij ziet er opvallend meisjesachtig uit, gedraagt zich meisjesachtig en voelt zich stiekem een meisje. Wanneer begin jaren '70 – Louis is dan tien – uit Joegoslavië een modestijl komt overgewaaid genaamd 'unisex' die voor jongens en meisjes dezelfde kleding, kapsels en schoeisel voorschrijft, is de verwarring compleet. Louis is in zijn element. Hij koestert zijn leventje en het tijdsgewrichtje, dat muzikaal wordt opgeluisterd door mooie, gevoelige, meisjesachtige zangers als David Cassidy, Donny Osmond en Albert West.

De romancyclus 'Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen' is een project van het Belgisch-Nederlandse schrijvers- collectief Damkat & Co. 'Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!' is de tweede aflevering van de reeks. Auteur van dienst: Dieter Gotschalk. Eerder verscheen de roman 'Germania Felix', geschreven door Angelo Damkat. De andere leden van het collectief zijn Aäron den Bieman, Romano Damkat, Stijn de Zoete en Pascal Braat.

Ook verschenen bij Schrijverspunt uit dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen I *Hubèrt Jumelet*

Romano Damkat

ISBN/EAN: 978-94-6266-704-4

Paperback: € 21,50

Onverwacht bloeit er tussen twee zeventienjarige jongens een hechte vriendschap op, wanneer zij elkaar ontmoeten in het lokale buurthuis van een pittoresk Brabants provinciestadje. Hun tegenpolige karakters trekken elkaar aan: Louis is intellectueel en artistiek, introvert en links-alternatief; op het atheneum is hij sinds jaren de beste van de klas. Hubèrt is 'een populaire rechtse bal' die leeft voor uitgaan, bier en muziek en groot fan is van Saturday Night Fever.

Naarmate hun band intenser wordt, stuit deze op steeds meer onbegrip en weerstand van de buitenwereld. Men beschouwt de relatie als onbetamelijk en ongepermitteerd. Er moet rap een eind aan komen! Louis voelt dat hij Hubèrt dreigt te verliezen. Louis zet zich schrap en vecht terug!

Hubèrt Jumelet is de derde gepubliceerde aflevering uit de reeks Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen, een project van het Belgisch-Nederlandse schrijverscollectief Damkat & Co. Auteur van dienst: Romano Damkat. Eerder verschenen: Germania Felix door Angelo Damkat en Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar! door Dieter Gotschalk.